

Слънце не те вижда, нито пъкъ те виждатъ небето и птиците. Дрѣмешъ свитъ като нѣкоя баба въ нивата.

— Азъ събирахъ слънце, когато зърната бѣха още крѣхки и млади, — отвърна пълниятъ класъ. — Сега тѣ сж едри и зрѣли, опечени отъ слънцето и готови за жетва. Азъ съмъ приведенъ, защото зърната ми тегнатъ.

— Уфъ, не мога да те търпя, — каза високомѣрниятъ празенъ класъ и вдигна носъ още по-високо, за да го видятъ всички.

Бѣше време за жетва. Свѣтулки заприлитаха въ късния здрачъ и съ своитѣ ферчетата блещукаха надъ нивитѣ, за да видятъ, дали всички класове сж узрѣли. Като ги обходиха, свѣтулките се спустнаха къмъ селата да обадятъ на работнитѣ люде, че е време да прибератъ хлѣба отъ нивитѣ. На разсъмване и нашата нива се огласи съ звънкитѣ пѣсни на пѣстрополи жетварки. Щомъ стигнаха до високия класъ, дѣдо Груйо се възправи, па рече на младитѣ:

— Виждате ли? Този класъ е избуялъ нависоко, ала е празенъ. И класоветѣ сж като хората. Едни сж пълни, а други — празни. Отъ едни има полза, а отъ други — нѣма. Полезнитѣ сж тихи, не крѣщятъ, скромни сж и родовити, като тоя пълненъ класъ, а другитѣ растатъ само на бой, много приказватъ и нищо не вършатъ.

— Дѣдо, азъ ще стана като пълния класъ, — запѣ съ звучното си гласче дѣдовото Груйово внуче.

Всички се разсмѣха.

— Добре, дѣдовото, само да си здраво и ми порастешъ!

До вечерята нивата бѣ пожената. Останаха да стърчатъ само високитѣ празни класове. Жътваритѣ ги оставиха, че да има какво да похапнатъ и биволитѣ, които пристѣпяха въ поженатата нива.

Атанасъ Душковъ